

R E G É L Ő.

PESTEN Vasárnap Június 2^{kán} 1833.

Megjelen társával együtt hetenkint kétszer Vasárnap és Csütörtökön.
 Évnegyedi díjja helyben 1 ft 36 kr borítéktalanul; postán 2 ft ezüstben.
 Három évnegyedre helyben 4 ft 48 kr; postán 6 ft.

I. TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLLÉS.

A' jegy-gyűrű. (Végzet.)

„Istenem, mi volt ez?“ kiálta a' fülkében álmából felébredt beteg. Az éppen most terjedő alkonyodás még inkább nevelé a' borzadást. Sokáig merően néztek Tangern 's az özvegy az ajtó felé, hol a' zuhanás történt, de semmi hang többé nem hallatszott.

Végre a' báro felkelt, hogy megvizsgálja a' dolgot. Szótalan vette-ki az éppen gyertyákat hozó pinczés kezeiből azoknak egyikét, és az ajtó felé sietett. Szinte ketté pattantá verőerejét a' veszély sejdítése, midőn a' földön egy fekete fátyolos asszonyt pillanta-meg. Egészen elerőtlenült jobbjaól kiejtvén a' gyertyát, baljával emelé-fel a' fátyolt, 's egy elhalaványult holt képet, szeretett hitvесе képét látta-meg, mire minden érzékét elvesztette.

19.

A' magához tért báro Celicia mellett ült a' pamlagon.

„Asszonyom — mond az előttök álló Soissons-né, — minthogy a' történet tudtára adá a' fő dolgot, tehát maradjunk most a' mellett. Ítéletem szerint az után, a' mi megeseett, csak attól függ minden, hogy ezen urnak maga elhatározása az asszonyságnak kedvezni fog-e, vagy nem.“

Ekkor Tangern-né merően maga eleibe szegezett szemeit különben neki szokatlan bizodalmatlansággal és mindek iránt kitetsző hidegséggel férjére fordítá.

Éz pedig lábaihoz rogyott, 's valóban szivrepesztő erővel kiálta fel: „Te, csak te vagy enyim; csak tied lehetek én, édes, forrón szeretett lelkem!“

A' másik asszony azonnal az asztalra veté a' még kezében levő jegy-gyűrűt, 's legnagyobb haraggal el-sietvén,

becsapá maga után az ajtót, a' tolozárt rávonta, 's még néhány óráig hallatszott kétségbe ejtő zokogása.

Ezen történetig a' többi esetnek következő volt folytatja. Az orvosok minden vigasztalása és a' javulás legjobb színének ellenére-is, a' bárónak házából történt elutazása után nem sokára, legroszabb változásra fordult fijának betegsége, 's csak hamar meg-is halt. A' kesergő anyja, hogy férjével lehető egyesülésében egyetlen fenmaradott megnyugtatót lelhesse, azonnal felkeresésére indult. Megérkezvén a' fogadóba, mellybe a' báro szállott, sietett azon szobába, melly férje lakhelyének mondaték, 's itt hallván a' köz ajtó megett annak a' mellék szobából hangzó szavait elmeredve 's érzéktelenül rogyott a' földre.

20.

Forrón szeretett fijának elvesztése Celiciát mély bűba ejtette, 's férjéhez viselt bizodalmanak eltünése élete belsejét egészen megrongálta. Ama valóban rettentő jelenet által egészen más lényvé válván, férjével haza jötte után senki se tudta többé; mit kellessék felőle gondolni. Mindig csak akkor beszélt, mikor legszükségesebb volt szólása, a' leghivebb személyek iránt bizodalmatlanságot mutatott, 's Istenre-is könyörgött, hogy kiméljék-meg őtet minden vigasztalással, mert számára csak felülről jön majd a' vigasztalás.

'S valóban idvezítő szinnel terjedett-is az el arczán, midőn nem sokára erejinek mind inkább fogyta után egyik estve földi pályáját elvégzé. Férjének még azon napon megbocsátá vétkét, midőn ez értésére esék; de a' már egyszer felébredett gyanú, ama jelenettől fogva néki egészen megváltozottnak tetsző férjének lelki állapota szüntelen közfal gyanánt álla kettejek közt, 's ha bár néha szemeiből hajdankori forró szeretete csilloga-is férjére, azonnal ismét olly valamelly remegés, és merevedés fogá-el azokat, mellyet férjének legnyájasabb ígéretei sem tudtak eloszlatni. Azért midőn haldokolva férjétől elbucsúznék, ez minden pillantásban rettegett ama kegyetlen lelki kínzás előtünhetésétől. Attól tartott, hogy ugyan olly pillantások közt fogja hitvese kimúltát látni. De még se történt ugy; mert miután annak keze utóljára vonaglott az övében, angyal

kegyeséggel pillantott Celicia még egyszer férjének szemébe, sőt még halavány ajkain-is áldás látszott lebegni férje számára. Különben ama történetet, melly hihetően kora halálát okozá, mint legmélyebb titkát sirba vitte magával.

21.

Tangern állhatatosan üzé-el magától minden őt vigasztalni akaró atyafijai és másoknak törekedéseiket. Leginkább került mindenek közt Hünning asszonyságot, ki férjétől elválván a' báró lakhelyén éppen akkor keresse szálást, 's bizonynal nem volt volna elégedetlen a' bárónak kezével.

Hét hónapja mult-el, mióta Celiciát fiacskája mellé örök nyugalomra bocsáták. Senki se látszott többé gondolni férjének magányban folytatott gyászára. Hozzá szokván lassankint halavány komoly ábrázatjához, senki se háborgatá oly törekedésekkel, mellyek őtet ismét társaságos életre vonzották volna.

De annál nagyobb lett a' háborodás, mellyet benné az éppen kifejlő tavasz okozott. A' fáknak világos fris lombjai, a' zölden fénylő szőnyeg, mellyet a' természet földre terített, amaz utazásának, melly nyugalma sirjává lön, egész szerencsétlen idejét eszébe juttatá.

'S midőn ezen okból mindent elkövetett, hogy tudományos vizsgálódások által a' tavali irtóztató esetekről gondolatjait elvonná, egykor reggel belép hozzá Soissons asszonyság bájlóbb alakban, mint valaha őt látta. De egészen máskép hatott most reá megjelenése, hogy sem a' multkor történt.

„Senkit se talált odakin a' Tens Asszony, ki bejelentette volna?“ kérdé a' székéből felugrott báró.

„Én magam tiltám azt el“ hebegé a' bárónak nevekedő neheztelése miatt zavarodásba esett asszony.

Tangern csengetett. „Ki adott neked engedelmet olyan tilalomra ügyelni, melly nem tőlem jön? — meg támadván e' szókkal a' besiető inast — tudhattad volna, hogy ezen dáma tévedésben volt, midőn hozzám jönni akart. Már most igazítsd-el őtet!“

„Báró ur, — szól a' megaláztatott asszony, — 's vo-

násai és hangja mérgelődést és keserű fájdalmat bizonyítanak. De Tangern legnagyobb dühösséggel kiálta: „Csak ki, — ki!”

Estvélig a' báro szájából egy szó se hallatszott. Behozatá ugyan magának délebédjét, de hozzá se nyulván ismét kivitette; ugy a' kávé-is. Midőn az inas elbeszélének, hogy az eligazitott dáma majd az egész napot Horsten óbesternél tölté, mind inkább behomályosult Tangern ábrázata nem a' történeten, hanem csak a' tudósításon. Végre az inas-is fenegető hangon üzé-el maga mellől.

22.

Horsten óbester bejelentetek nála. Még soha, a' legnagyobb innepléseknél se látta őt forma-ruhájában (uniformis) a' báro. Ez egyszer azonban a' rajta levő köpönyeg alól látszatott azon öltözet rajta.

„Régtől fogva — így kezdé a' vitéz, 's tekintetén harag lángja látszott lobogni — régtől fogva hittük már azt, hogy kedves unoka-hugom életének legszebb virágjában történt elfonnyadtát csupán gyermeke elvesztésének kellett tulajdonítanunk. De végre napvilágra jutott amaz ocsmány titok. Az ur, a' báro maga ölte-meg jeles, erkölcsös feleségét, 's tudja-meg, hogy ez esetre kötelességemet ismerem!”

Ekkor leveté köpönyegét, 's abból két pistolyt vont elő.

Tangern hahotára fakadt. „Ide, ide! — kiálta feltakarván melljét, — csak ide, rajta!”

Az óbester vissza lépett. A' báro szemei 's egész viselete örölségre mutattak. Vágyódó kéjjel kapott a' lövő szerek után. De az óbester vissza ragadá azokat 's eltávozik. Az általa küldött orvosnak erőszakos módokat kelle használni, hogy a' rövid időn teljes tébolyodásba jöendő férjfiút ön maga elől bátorságba helyeztesse.

23.

Csak hat hét mulva fordult a' nyavalya tartósb javulásra. E' közben az óbester-is féket vetett haragjának; mert megfontolván, hogy unoka-huga férjével megengesztelve költözött a' más világba, lemondott a' megboszulásról. Sőt annyira ment, hogy miután Soissons-né előadása által a' körülmények felől tudósittatnék, ama gondolatra vetemedék, hogy Tangernt a' szép asszonnyal öszve háza-

sítani, és úgy mind kettejeknek viszonyos helyzetetésüket megjavítani ohajtáná. Amaz elfogadást, mellyet az özvegy a' bárótól tapasztalt, ő már az örültségre fogta, 's maga Soissons-né-is igen hajlandó volt ezen sejdítés elhívására. Különben el nem titkolá előtte az óbester, hogy noha a' báró egy időtől fogva csendes búskomorságba esett, az orvosok azonban őt éppen nem tartják biztosítva lenni az előbbi gonosz nyavalyájába történhető vissza esései elől. Az asszony azonban jelenté, hogy a' báróhoz viselt vonzódása abban-is nyugtatást fog találni, 's ezt az óbester olly szeretet jelére magyarázta, mellynek kalauza mellett a' beteg talán még legelsőbbben remélhetné jövőre tökéletes kigyógyulását.

Minthogy végre az orvosok-is erősíték az óbesternek ezen hiedelmét, tehát hasznára fordita egy színre nézve legalább kedvező órát, mellyben vigyázva ugyan, de világosan adá a' búskomornak elejébe, milly igazságtalanságot követne-el ön magán, ha Soissons asszonysággal úgy bánik, mint ama hibájának részesével, mellyel ő boldogult hitvesét Soissons-néhez közeledése által megsértette, és hogy az özvegygel esendő öszvekelése a' báró részéről nyilvános kötelesség volna.

Azonban Tangern megállapodott abban, hogy másodszori házasodásáról szó se lehet többé. A' mellett megengedte, hogy nem volna igaza; de meg-is vallá, hogy az özvegy iránti idegenkedése csupán amannak azon viseletén alapul, mellyet a' közte és boldogult felesége közt volt elválasztó pillanatban bizonyított-be, 's hogy ezen idegenkedése engesztelhetlen volna. 'S ha ő magát — folytatá tovább — fel-is áldozhatná a' vele esendő egybekelésre, ezen lépése még inkább nevelné, hogy sem helyre hozhatná feleségén elkövetett hibáját.

De az óbester mind ezek ellenére se hagyta-fel tervével a' vélt házaság iránt. Azonban annál nagyobb kötelességévé tette, hogy Soissons-né felől hiteles tudósításokat szerezzen magának. Ennek az volt a' következése, hogy a' planumról egészen lemondott; mert noha Soissons-nét kicsapongó személynek nevezni éppen nem lehetett, azonban

még-is ama kaczer asszonyok közé tartozott, kiktől az értelmes érzékeny férjfi boldogságot nem várhat.

A' gyógyászok szerencsétlen jövődölése beteljesedék. Tangern örülsége időről időre vissza tért, mellynek előzője közönségesen valamelly vad kaczagás vala, 's minden ellene használt gyógyszerek sikeretlenek maradtak.

Végre ő maga egy hathatós megnyugtató eszközre talált. Kora ifúságától fogva üzött festői tehetségét nagy hévvel igyekezék tökéletesíteni; 's midőn azt bizonyos készségre vitte, majd csak mindennap megholt hitvese arczképének ábrázolásával foglalatoskodék: 's noha az csupán képzelményéből vétetett, mivel élteben Celicia soha se másoltaték-le, még-is kiki rendkívül hasonlónak találá a' báro munkáját idvezült feleségéhez. Így festé-le őtet már most Tangern egymás után együtt létökből vett különb különféle állásokban, olly mennyiségben, hogy a' képekkel egész egy nagy szobát kiékesíthetett, és soha se volt boldogabb, mint ha ott gyönyörködhetett amaz életkorának ábrázolatjain, melly legnagyobb örömét 's legmélyebb fájdalmát foglalá magában, 's mellyel tulajdonképpen élete bizonyos tekintetben tökéletesen félbe szakadott.

II. JELES MONDÁS!

1) Világ. Játékszin a' világ, mellyen csak azokat tartjuk hercegeknek, kik hercegi ruhában jelennek-meg. Nem mindnyájan birnak azon béketűrőssel, hogy az utolsó jelenést 's a' játék befejezését elvárnák.

2) Élet. Életünk csak utazás, mellyben majd rossz, majd jó uton járunk, hol különös, hol közönséges postakocsin, míg végre minket a' halál postakocsisa a' vendégfogadóba az arany nyugalomhoz visz.

Rabner után E. Emil.

III. K Ö L T É S Z E T. *)

H a l á s z l e ' á n y,

Kiment a' lányka kis tavára, 'S a' viz, torúl, a' szél feléled,
A' szőke fürtü Habilán. A' lányka csak halász, halász,
„Fel, fel halacska! kis horogra, És szerte, szerte néz szemével,
Mi kedved ott a' tó sarán!“ És olly figyelmesen vigyáz!

*) Nem régiben kérdeztünk, vallyon felvétetnek-e Népdalok-is a' Regélőbe. Haládatos köszönetünk mellett tagadó felelettel kéntelenítettünk a' szives ajánlásra viszonzni, 's a' népdalokat szélesebb terjedésű más becses honi folyóírásinkra utasítjuk. Ez uttal egyszersmind

Bonaparte rendeleése. Nevezetes azon rendelés, melyet Napoleon egykor titoknokának adott. „Éjjel — monda a' fejedelem — olly ritkán jőjjön az ur szobámba, mint csak lehet. Fel ne költjön, ha valamelly jó hirt akarna velem közleni, mert az nem sürgető. De ha a' hir rossz, azonnal költjön-fel, mert akkor nincs vezetni való idő.”

Visszás rejtvény. (Palindrom).

Ha az ég borúja eltűn,
Szépen látja mindenki.
Szép a' leány szeme, ha ilyen,
Ezt nem tagadja senki.
(Vágd-el fejét, akkor véle
Szoríttathatik sokféle).
Visszán ha kérded — mi az?
Azt felelem: ugyan az.

D ö h r ö k ö z r ö l.

Előbbi rejtvény. 1) Kard-szag-uj-szállás. 2) Párist. (Pá-ris!) Az előbbi számban ezen kérdésben riskásájától kellene lenni.

K é r e l e m.

Alig indulnának-meg e' folyó írásnak első számai, midőn már-is szinte a' mai napig némelly tisztelt előfizetőink borítéki czimzeteiket megváltoztatni rendelek, és így nekünk azokat újra kellett nyomtatni, mi tetemes költségünkbe került. Mivel pedig legjobb akaratunk és szolgálati készségünk mellett se vagyunk képesek kárunk nélkül meg most illyes áldozatnak megfelelni, teljes tisztelettel értesítjük érdemes olvasóinkat, hogy, valamint mindenütt szokás, a' czimzeti borítékokat nem minden újság-postanapon, hanem előre egész fertály vagy $\frac{1}{2}$ esztendőre nyomtatjuk; így tehát mihelyt a' czimzet megváltoztatik, azonnal az egész előfizetett időre újra kell azokat nyomtatni, mi a' szerkeszőnek újabb költséget okoz. Ennél fogva esedezünk, hogy a' t. olvasók, ha ezután ön magok által akár a' Szerkeszővel közlött akár a' posta hivataloknak beadott 's ide felküldött helytelen czimzeteiket változtatni kívánnák, ne terhelteessenek ugyan annyi fertály esztendőre, mennyire előfizetni méltóztattak, 30—30 váltó xrt, és így $\frac{1}{2}$ évre 1 fíot beküldeni az újabb borítékok nyomtatási költségeire. Ez alkalommal azon alázatos keresünket is bátorkodunk említeni, méltóztassanak mind azon t. olvasók, kik a' folyó fertályra nem a' postán rendelek-meg folyó írásunkat, a' jövő fel évre ismét az előbbi helyen előfizetni, vagy egyenesen a' Szerkeszőhöz beküldeni a' pénzt, minthogy különben a' borítékok végett elkerülhetlen zavar fog támadni. A' következő évben már kiki ott, hol neki tetszeni fog, teheti rendelését.

Szerkezi Róthkrepf. Gábor, halpiarcz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urak utszája 612.